

GWYNETH LEWIS

Vertaling Eva Cox

Drie gedichten

Glaucoom

Glaucoom verhindert mijn moeder het breiwerk:
fijne wol is een probleem, haar neteligste steek

niet langer maakbaar. Ontrafelen vereist geen zicht.
Kijk in haar oogbol en je ziet er licht-

receptoren twinkelen als sterren. Zenuwcellen doven,
verduisteren de supernova's,

lieflijke eclipsen voor anderen zichtbaar
in onze diepste, kijkende gelei.

Langs de kust, zegt men, had ieder dorp
een andere stijl van visserstrui. Het tij

leest de braambessteek als braille,
met behendige tastzin, de woldraad ontwarrend

van pezen. Tranen zijn een zich terugtrekkende zee
vol donker zwemmende vissen. Een recht, drie averechts.

Bede om Horizon

Ik wens je, ten eerste, een onbelemmerd uitzicht met daarin een grenslijn, tussen gezien en ongezien, een lijn om aan vast te houden als je je wee voelt, iets om naar te streven maar dat zich terugtrekt even snel als jij reist. Moge je illusieloos blijven en zien, geen lijn, maar een kromming van de aarde: een bevallige open zee die leidt voorbij vrees naar wat Vasco vond. Zij zijn drie: zichtbare, schijnbare, ware - lijnen voor wat wij mogen berekenen en niet.

In de mist wens ik je een kwikzilveren blik, kunstmatige kim, opdat je snel weet waar niet heen. Ik wens je de gave te weten waar jouw weten stopt.

En tenslotte nog, vraag ik: wanneer jij de waarnemingseinder bereikt vanwaar jouw licht ons niet langer bereikt en de ruimte, zozeer gekromd, je verbergt voor altijd, dat dan jij mij ziet komen - je kon me niet zien, maar je ziet me - oprukkend met flitsende vuurtorens, boeien, naar de rand van jouw singulariteit met vloten plechtig opgetuigde schepen en velden glinsterende zee.

Zee Virus

Ik wist dat ik nooit benedendeks had moeten gaan
maar ik deed het, en het mufte van scheepsbuik en hout
sloeg me tegen. Het touw van mijn hart
klapperde tot het haast brak, toen een stormwind
sterker dan hunker het zeil in mij
vulde. Wegschieten van land
en zijn houtrook! De kiel koel
voelen in stroming! De mast te zien
krassen in water, een rusteloze pen
die uitdeinend zog schrijft! Het is waar,
ik ga onder. Zelfs vrede houd mij
niet aan wal nu. Zelfs niet jij.

-

Deze vertalingen zijn het resultaat van een vertaalworkshop georganiseerd door
Het beschrijf en Welsh Literature Abroad in Passa Porta, op 15 november 2007.